

Părintele GHEORGHE
CALCIU DUMITREASA

Suferința ca binecuvântare

Ediția a doua

Ediție îngrijită de
Ieromonah Savatie Baștovoii

CATHISHA

Cuprins

Suferința ca binecuvântare 5

ÎNTREBĂRI DIN SALĂ

Americani convertiți la ortodoxie.....43

Atacurile împotriva ortodoxiei.

Ecumenismul 45

Închisoarea ca experiment satanic.

Atitudinea colegilor de breaslă

înainte de arestare 48

Mitropolitul Teofan al Olteniei își

amintește de elevii părintelui Calciu....51

Să nu ne temem să mărturisim

adevărul. Masoneria. 53

Scrierea memoriilor încrâncenează.

„Christ is calling you.” Corupția în

școlile teologice.....57

Ortodoxia în America. Convertirea

prietenului lui Kurt Cobain,

solistul de la Nirvana.....60

Eliberarea din pușcărie. Plecarea în Statele Unite și întemeierea comunității ortodoxe din Washington ..64	64
Către tinerii români care râvnesc să plece în America 67	67
Despre părintele Serafim Rose. Stilul nou și stilul vechi 69	69
Dezbinarea românilor. Catedrala neamului 71	71
Predicatorul convinge prin credința sa, nu prin argumente 74	74
Mișcările studențești din perioada interbelică 76	76
Dragostea trebuie să meargă înaintea justiției 77	77
Suferința nu poate fi înlăturată, dar poate fi îndumnezeită.....79	79
Icoana plângătoare a Maicii Domnului de la Chicago 82	82
Despre yoga 85	85
Nu vă temeți să fiți fundamentaliști....86	86
Despre sfârșitul lumii 88	88
După '89, întoarcerea în România a continuat să rămână imposibilă.....90	90

DIFUZARE:

S.C. Supergraph S.R.L.

Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Vă așteptăm la
LIBRĂRIA SOPHIA
str. Bibescu Vodă nr. 19,
040151, București, sector 4
(lângă Facultatea de Teologie)
tel. 021-336.10.00; 0722.266.618
www.librariasophia.ro

*Sacrifică puțină vreme
pentru a răsfoi cărțile noastre:
este cu neputință să nu găsești ceva
pe gustul și spre folosul tău!*

Coperta: Ierom. Savatie Baștovoii

© Mănăstirea Petru Vodă

© Editura Cathisma, pentru prezenta
ediție, București, 2008

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

CALCIU-DUMITREASA, GHEORGHE

Suferința ca binecuvântare / părintele

Gheorghe Calciu Dumitreasa; ed. îngrijită de
ieromonah Savatie Baștovoii. - Ed. a 2-a. -

București: Cathisma, 2008

ISBN 978-973-88442-3-0

I. Baștovoii, Ștefan (ed.)

281.95(498)(047.53)

Suferința ca binecuvântare

Slăvit să fie Dumnezeu că ne-a îngăduit să ne întâlnim din nou în această țară și în această sală. Este pentru prima dată când sunt invitat în mod oficial să vorbesc, după ce în clandestinitate am vorbit pe cât mi-au îngăduit Dumnezeu și puterile mele. Și astăzi suntem în libertate de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, de a vă împărtăși experiența noastră duhovnicească și de a încerca să realizăm o pace sufletească în țara noastră, atât de zbuciumată, atât de divizată prin neînțelegeri, prin idei noi, neacceptate din multe puncte de vedere.

Sunt aici de o săptămână, adică voi face săptămâna luni, în rolul președintelui internațional al Romfest-ului, formațiune pe care noi o realizăm din doi în

doi ani în America și pentru prima dată ne este îngăduit să o facem în România. Acum doi ani, la ultima ediție, am încercat să o facem în România, ni s-au făcut toate opozițiile și Dumnezeu ne-a ajutat acum să ne întâlnim din nou, să o realizăm aici, și sper că toți acești tineri care sunt de față, și alții, vor participa la ediția noastră din septembrie.

Probabil că ați dori să auziți unele lucruri și despre noi, din exil, și despre ceea ce s-a întâmplat în perioada în care am fost arestat. M-am aflat în închisoare și apoi am plecat de aici, din țară... Văd o serie întreagă de tineri preoți care au fost elevii mei în perioada persecuțiilor și aș vrea să vă împărtășesc câteva lucruri duhovnicești ziditoare de suflet, a ceea ce s-a întâmplat atunci. Nu doresc să vă fac prezentări ale suferinței sau ale abuzurilor sau ale injustiției care mi s-au făcut mie și tinerilor teologi. Vreau să desprindem din tot ceea ce vom vorbi și din tot ceea ce voi prezenta (voi răspunde la întrebări) ceea ce este bun pentru sufletul nostru, ceea ce este bun pentru societatea noastră, ceea ce ne pune în legătură cu Dumnezeu și cu fratele nostru de lângă noi.

În rugăciunile noastre pe care le facem fie în timpul Liturghiei, fie cu altă ocazie, ne rugăm pentru cei ce ne urăsc și pentru cei ce ne iubesc pe noi. Întâi pentru cei ce ne urăsc. Asta înseamnă o invitație la iertare. Am iertat și cer să fiu iertat pentru tot ce s-a întâmplat și am făcut rău cuiva, fie că este în viață, fie că nu este în viață.

Acțiunea mea de adresare tineretului a pornit în urma contactului cu tinerii. La început am fost profesor de limbă franceză, apoi am fost profesor de limbă franceză la Seminarul Teologic și când am terminat Teologia, am fost profesor de Noul Testament și Dogmatică. În contactul cu tinerii laici am constatat, în timpul acela, o lipsă totală de adeziune spirituală a tinerilor sau de convingere la ceea ce li se preda, la structura societății, la intențiile puterii. Această atitudine negativă totală față de societate îl dezorienta pe tânăr. Refuza ceea ce i se oferea, și nu i se oferea nimic din ceea ce ar fi putut să-l intereseze. Am încercat, pe cât îmi stătea în putință atunci, să trezesc în tinerii pe care îi educam în școlile laice un sentiment de stabilitate. Să le dau un drum prin care, prin propriile lor

forțe, să ajungă la un echilibru spiritual. Sigur că nu se putea vorbi liber despre Dumnezeu atunci, nu se putea vorbi liber despre credință, dar prin excursiile pe care le organizam cu copiii, includeam întotdeauna mănăstirile, și acolo ghizii, monahii, monahiile le vorbeau despre istoria românească, adevărata istorie românească, nu cea care li se preda în școli, despre rolul bisericii în cultura românească, despre ceea ce a însemnat prezența ideii divine în sufletul nostru românesc.

Am făcut Teologia într-un sens oarecum semiclandestin. Adică, în perioada în care eram în închisoare, perioada cea mai dificilă a vieții de închisoare pentru toți tinerii, Dumnezeu a trimis în mijlocul nostru pe preoți. Securitatea a arestat, Guvernul comunist a arestat preoții, călugării și au venit în mijlocul nostru, într-o perioadă de totală disperare pentru noi. Preoții aceștia erau pregătiți pentru suferință, prin educația lor, prin pericolul în care au trăit tot timpul, prin refuzul oricărei înclinații sau plecăriuni în fața regimului comunist. Ei au venit pregătiți pentru suferință, cum noi nu eram. Ei au venit cu harul rugăciunii. Ei au venit cu mângâiere pentru noi, cu spove-

danie, unii aduceau împărtășania cusută în cutele cămășilor. Și am putut să ne spovedim, să ne împărtășim, să ne purificăm sufletul.

Și atunci am înțeles ceea ce știam din slujbele de la Biserică, ceea ce știam din educația pe care o primisem (pentru că am apucat educația religioasă în școală). Am înțeles ceea ce înseamnă exact, nu așa, auditiv, nu așa ca pe un răsunet de o clipă în mintea omului, ce înseamnă cuvintele Mântuitorului: „Voi sunteți sarea pământului, voi sunteți lumina lumii”. Și atunci am făcut un vot între mine și Iisus Hristos și am zis: „Doamne, dacă mă scapi din închisoarea asta cu viață, eu mă voi preoți”.

De atunci și până la eliberare am văzut murind zeci și zeci de prieteni. Din ce în ce mai mare era golul în jurul nostru. Tot mai însingurați, priveam înainte și puțini mai erau în viață. Priveam în spate și toată armata aceasta nevăzută a celor mai buni din poporul nostru creștea în ceruri.

Și Dumnezeu m-a scăpat. Am încercat să-mi îndeplinesc votul pe care-l făcusem. Dar dispoziția era atunci, ca nici un fost deținut politic să nu poată studia

Teologia. În același timp, nu eram admiși să ne continuăm studiile. Fusesem student la Medicină. Nici în facultățile laice nu eram primiți să ne continuăm studiile. Și fiecare se orienta spre ceea ce putea. Eu am făcut Franceza. Am ajuns profesor de liceu. Venise decretul general dat de Gheorghiu Dej. Am ajuns profesor de liceu, dar eram foarte nefericit. Pentru că simțeam că, într-un sens, chiar dacă era fără voia mea, înșelam pe Dumnezeu. Nu-mi îndeplineam făgăduința pe care o făcusem.

Și am cerut audiență la Patriarhul Iustinian. M-a primit în audiență, i-am spus tot ce se întâmplase cu mine, i-am prezentat – așa cum se cerea la toate facultățile fie laice, fie clericale – o autobiografie. I-am spus autobiografia mea, așa cum s-a întâmplat. Preafericitul m-a ascultat, mi-a dat înapoi hârtia și mi-a spus: „Până când te duci de aici la Institutul Teologic, chestiunea cu pușcăria să fie scoasă”. Și așa că m-am dus la facultate cu îngăduința episcopului, cu o autobiografie care excludea o perioadă de timp de 16 ani din viața mea, fără să dau explicații pentru ce se întâmplase.

Am fost admis. Am studiat timp de 4 ani și în luna mai, când trebuia să termin

facultatea, Securitatea – sau nu știu cum s-a întâmplat – a cercetat dosarele noastre de la facultate și am fost exclus, am fost exmatriculat din Facultatea de Teologie, sub pretextul că nu eram prezent la cursurile de zi (doar, în același timp, eram și profesor). Ministerul Învățământului m-a chemat și mi-a cerut să renunț la Teologie, dacă vreau să mai rămân profesor. Eu am spus: „Nu pot să renunț la Teologie, nu pot să renunț nici la funcția mea de profesor, pentru că ele nu sunt incompatibile. Fiecare om are dreptul la o credință prin Constituție. Fiecare om are dreptul la o credință, fiecare om are dreptul la negarea unei credințe, și așa cum negați dumneavoastră credința cu dreptul pe care vi l-ați arogat, tot așa și eu pot să afirm credința fără să conturb în nici un fel procesul de învățământ.” Și am fost exclus și din școli.

Preafericitul Iustinian nu era aici, era în Belgia. Îmi aduc foarte bine aminte. Era plecat în Belgia și când s-a întors... Eram mai mulți intelectuali care făceam Teologia atunci, cu frecvență redusă. Când s-a întors din Belgia, ne-a chemat pe cei din ultimul an și ne-a spus: „Singularul lucru pe care pot să-l fac pentru

„Voi este că să va dați licența.” Ceilalți, anul al III-lea, anul al II-lea, trebuiau să meargă la zi, renunțând la profesia lor. Nu puteai la 30, la 40 de ani, cum aveam noi atunci, să mergi la facultate ca oricare student, pentru că aveai o familie, pentru că trebuia să te întreții. Nouă, în orice caz, ne-a dat dreptul să ne dăm licența în luna iulie și m-a numit profesor de limbă franceză.

În luna ianuarie am fost preoțit și am început activitatea mea de profesor la Seminarul Teologic din București. Am găsit aici tineri deosebiți, în sensul că aveau aspirații, chiar dacă acestea nu erau destul de limpezi, pentru că mijloacele nu le erau cunoscute. După cum știți, seminarele erau supravegheate. Departamentul Cultelor își avea oamenii săi, care ne controlau tot timpul, dacă nu cumva ne abatem de la linia pe care partidul o impunea în educația tinerilor, chiar și pentru teologi.

Mărturisesc că nu m-am temut, credeam că abuzurile s-au terminat, că oricum există niște porțițe prin care poți să-ți îndeplinești misiunea ta de profesor pentru viitorii preoți. Și, din ce în ce, apropierea mea de studenți, de elevi, s-a

accentuat. Mă interesam de viața lor, nu numai de educația lor, să zic teologică, ci de viața lor particulară, de sufletul lor, de îndoielile lor, de căderile lor, de ridicările lor din nou. Cred că asta a stabilit între mine și între ei o apropiere extraordinară. Ne întâlneam din când în când în rugăciune, la biserică, începusem să citim Biblia. Dacă Dumnezeu ne dădea cuvânt, spuneam ceva despre textele biblice pe care le citeam, dacă nu, meditam puțin și apoi plecam fiecare la casele lor. Dar lectura aceasta a Scripturii Sfinte a avut o influență extraordinară asupra lor.

De când am ieșit din închisoare și până în momentul de față am făcut foarte multe călătorii, am vorbit foarte mult peste tot, în toată Europa, în toată America, în biserici ortodoxe, catolice, protestante, peste tot am recomandat citirea Sfintei Scripturi. Și toate acestea, chiar în mediile monahale. Oamenii nu citesc destul Sfânta Scriptură, nici ortodocșii, nici catolicii. Cei care citesc Scriptura în mod permanent și sistematic sunt protestanții. În felul acesta noi ne găsim în fața atacului protestant fără o bază scripturistică. Mereu am cerut, și în cele din urmă am ajuns în niște mănăstiri din